

ГЕОРГИ РАДЕВЪ

ЖИВИТЪ СИЛИ НА СЛЪНЦЕТО

СЕВЛИЕВО
КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „БРАТСТВО“
1939

ГЕОРГИ РАДЕВЪ

ЖИВИТЪ СИЛИ НА СЛЪНЦЕТО

ВТОРО ИЗДАНИЕ

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „БРАТСТВО“
СЕВЛИЕВО

ПРЕДГОВОРЪ

Настоящата сказка, която излиза сега въ второ издание, биде държана въ едно време, когато, въ жълтата преса и въ разни брошури, срещу ученицитѣ на В. В. Братство се бѣше дигнала страшна врява, чиято цель бѣ да внуши на обществото, че тѣ сж нѣкакви „слънцепоклонци“. Понятно е тогава, дето въ нѣкои пасажии вибрира нескривано негодувание срещу ония нелепи измислици, които систематически се внушаваха на широката публика.

Не ще и дума, че тия „лирични отклонения“ нѣматъ нищо общо съ самото съдържание на сказката, която си бѣ поставила за цель да отбележи нѣкои отъ последнитѣ научни изводи и хипотези за слънцето и неговата дейность — изводи, които водятъ неизбѣжно къмъ оня източникъ на познание и опитъ, отъ който произлиза страната на пръвъ погледъ практика у ученицитѣ на В. В. Братство да използватъ енергията на слънцето предимно сутринъ, на ранина, и презъ пролѣтния сезонъ.

Тукъ му е мѣстото да спомена, че първото издание на сказката, отъ 1927 г., биде отпечатано въ единъ провинциаленъ градъ, по желанието на единъ добъръ приятелъ и на не-

гови разноси. Но тъй като то не се отпечата подъ мой непосредственъ нагледъ, допуснаха се за съжаление сума печатни погрѣшки, които и до днесъ ми тежатъ на съвестъта. Ползувамъ се отъ случая сега да поискамъ извинение отъ ония читатели, които притежаватъ първото издание на „Живитѣ сили на слънцето“.

Изгръбвъ, септември 1938 г.

Г. Р.

ЖИВИТЪ СИЛИ НА СЛЪНЦЕТО

Интересно би било да можеше да проникне човѣкъ въ съзнанието на една мравя, да речемъ, за да изпита какъ тя схваща слънцето. Или пъкъ въ начина, по който едно растение чувствува слънцето. Какъвъ ли ще е образа му въ тѣхното съзнание, и като какъ ли ще го изживѣватъ тѣ. — — —

Повечето хора не обичатъ да се вмислятъ въ подобни въпроси, тѣ дори не имъ идватъ на умъ. И затова тѣ често изпадатъ въ погрѣшката да мислятъ, че тъй както тѣ виждатъ и си представятъ нѣщата, последнитѣ сж най-реални, най-правдоподобни. Кому напримѣръ — говоря за обикновения човѣкъ — идва на умъ да се осъмни, че слънцето може да не е такова свѣтящо кълбо, каквото изглежда на нашето око. А мислите ли, че у мислящия човѣкъ не може да възникне подобно питане? Достатъчно е само да си спомни, какъ е устроено окото, сиречъ апарата, чрезъ който ние виждаме. Да си спомни, че чисто физически погледнато поне, то е една система отъ събирателни лещи, които пречупватъ и събиратъ свѣтлиннитѣ лъчи по известенъ строго опредѣленъ законъ. Следователно, ако окото бѣше устроено по-другояче, човѣкъ щѣше да има по-другъ образъ за свѣта, а следователно и за слънцето. Та ясно е, казвамъ, за мислящия човѣкъ, че картината, която ние имаме за

свѣта, ни се налага отъ устройството на нашитѣ сѣтива — тия петъ пжтя на измамата, както ги нарича единъ поетъ. Наистина, не е лесно да се разреши въпроса, дали има тъждественостъ между външния свѣтъ и свѣта, който ни разкриватъ нашитѣ сѣтива, сиречъ дали тѣ ни даватъ реални или само трансформирани образи. Това е една интересна психологическа загадка, която е занимавала не единъ философски умъ, и не само въ наши времена, а още отъ най-дълбока древностъ. Древнитѣ индуски мждреци напр. твърдятъ — па и не само тѣ — че свѣтътъ на нашитѣ сѣтива е илюзия, една отъ безкрайно-многогто гледки на великата свѣтовна илюзия, **Mayâ**, както я наричатъ тѣ. *) И следователно, човѣшкиятъ интелектъ, който въ съвременната наука и философия се признава за едничкъ познавателенъ инструментъ, и който е така тѣсно свързанъ съ сѣтивата, не може да се домогва до абсолютно познание. Това, което бѣше отдавна знайно на древнитѣ мждреци, за западнитѣ народи стана очевидно особено следъ Кантовата „Критика на чистия разумъ“. А въ наши дни, следъ като философи като Бергсона развиха своята философия на интуицията и следъ оная тънка критична преценка, на която учени като математика

*) Подъ „**Mayâ**“ не се подразбира, че физическиятъ, материалниятъ свѣтъ не сществува, а това, че естеството на материята се разкрива предъ околото на знаещия като нѣщо съвсемъ различно отъ онова, що ни разкриватъ сѣтивата.

Пуанкаре подхвърлиха основитѣ на съвременната наука, тѣзи въпроси станаха ясни и за по-широкъ кръгъ хора. Вѣрно е, че разумътъ на човѣка може да преодолѣе наивния емпиризмъ на сѣтивата и да разбули оная тънка мрежа отъ измами, която тѣ изплитатъ, но все пакъ той не може да схване истината сама по себе. Науката, въ известенъ смисълъ, е едно преодоляване на измамата на сѣтивата. Безъ нея, ние сигурно не щѣхме да знаемъ, че не слънцето се върти около земята, а че обратното е вѣрно, не щѣхме да имаме и тази представа — колкото и външна и повърхностна да е тя — за величието на звездния космосъ, нито пъкъ щѣхме да прозремъ въ скрития строежъ на атома. Но все пакъ разумътъ не е въ състояние да постигне самата Истина, той може да вижда само нейнитѣ велики стѣпки и, въ перспективнитѣ образи на действителността, които сѣтивата ни даватъ, да разкрива проекциитѣ на реалното. Или, възмогатъ по най-високитѣ върхове на мисълта, да слуша оная дълбока хармония, която звучи въ живота на вселената. Защото само тамъ, по тия върхове, дето се носятъ най-тънkitѣ трептения на мисълта, по-близо да свѣтлото небе на интуицията, разумътъ на човѣка постига музиката на живота и неговата дълбока разумность. Ония, които схващатъ живота като слѣпа, случайна игра на сили, очевидно никога не сж се възмогвали до тия върхове и затова тѣхниятъ кръгъзоръ е така тѣсенъ.

Следъ тия бѣгли бележки, ще пристѣпя по-прѣко къмъ своя предметъ,

Може би най-свѣтлиятъ изводъ на съвременната наука е, че всичко е „слънце“ — сгжстено и трансформирано слънце. Централното свѣтило на нашата система е, споредъ съвременнитѣ схващания, изворъ, отъ който изтича животътъ и поддържа цѣлото сжществуване на нашата система. Земята дължи цѣлия си животъ на слънцето и всичко, което става на нея, се извършва подъ мощния ритъмъ на неговата дейность. „Вѣтърътъ, който духа, казва на едно мѣсто Камилъ Фламарионъ, рѣкитѣ, които се спущатъ отъ широкитѣ равнини къмъ морето, корабитѣ, които плуватъ по него съ издути платна, житото, което никне въ полята, дъждътъ, който пои замята, воденицата, що смила и превръща въ брашно плода на нивята, конътъ, който лети подъ удара на стрелото, перото на писателя, което изразява неговата мисълъ, всичко това, за да се обясни, трѣбва да се сведе къмъ слънцето. То е прѣкиятъ или непрѣкъ деецъ на всички жизнени преобразувания, които ставатъ на планетитѣ — то, чиито мощъ и блѣсъкъ ни заобикалятъ и проникватъ, и безъ което отдавна би престанало да тупа сърдцето на земята“.

Излишно е да давамъ тукъ даннитѣ за онова, което съвременната астрономия знае или предполага, че знае за слънцето — ще ги намѣрите въ всѣка популярна астрономия. Ще отбелѣжа само, че днешнитѣ астрономи и астро-

физици, както тѣ сами признаватъ, не знаятъ почти нищо положително върху истинската сж-щина на слънцето, макаръ да гадаятъ за неговия съставъ чрезъ своитѣ спектроскопи и фотографически картинки. Тѣ не знаятъ положително нито височината на слънчевата температура, нито възрастта на слънцето, нито следъ колко време то ще угасне; тѣ не знаятъ нищо положително и върху начина, по който топлината се образува въ него — единъ безспорно важенъ въпросъ. Така запримѣръ френскитѣ учени **Pouillet**, **Vicaire** и др. приписватъ на слънцето температура отъ 1500—2000°C, **Fizeau** — 7500°, **Zöllner** — 102,000°, **Secchi** — 5,344,840°, **C. Waterston**—9,000,000° и т. н.) Както виждате, между минималната и максимална температура, именно: 1461° (**Pouillet**) и 9 милиона градуса (**Waterston**) има такъвъ огроменъ скокъ, че разликата възлиза на 8,998,539°. Очевидно, съвсемъ парадоксаленъ резултатъ!

Подобно разногласие цари и по въпроса за продължителността на живота на слънцето, както и върху начина, по който то произвежда топлината. Неотдавна се мислѣше, че слънцето образува топлината чрезъ контракция на своя обемъ, други бѣха на мнение, че живата сила на метеоритѣ, които падатъ на слънцето, се превръща въ топлина, която е предостатъчна, за да го предпази отъ изстиване. Други видни учени пъкъ, като Улиямъ Томсънъ, изчисляваха, че възрастта на слънцето възлиза на около 20 милиона години и че му оставатъ да

живѣе всичко още 6 милиона години. Последното твърдение, обаче, се сблъска съ мнението на геолозите, които изчисляват продължителността на отделни геологични периоди на милиони години. За щастие, откритието на радия изглади тия разногласия. Именно, оказва се, че сравнително малки количества радий на единъ куб. метъръ слънчева материя сж достатъчни, за да подхранватъ постоянно енергията на слънцето. Така че страхътъ за угасване на слънцето, който авторитѣ на популярни съчинения по астрономия бѣха породили у читателитѣ, днесъ е, слава Богу, преодоленъ. Радиятъ, тоя революционеръ въ науката, както го наричатъ нѣкои, защото най-безцеремонно разклати сума нейни „непоклатими“ схващания, въ случая спаси и слънцето отъ загиване.

На такива противоречия ученитѣ се натъкватъ не само при току-що споменатитѣ въпроси, ами и при сума други въпроси изъ теоритичната астрономия и астрофизика, като напр. при обясняване на планетнитѣ движения въ етера—срѣда, която има най-противоречиви свойства — при явленията на космичния и земенъ магнетизъмъ, при проблема за предаване енергията отъ слънцето на планетитѣ и т. н. Тѣзи и редица други въпроси сж накарали много учени, искрено мислящи люде, да се откажатъ отъ ония чисто механични схващания за строежа и функционирането на слънчевата система, като съвсемъ недостатъчни за обясня-

ване на сложнитѣ процеси, които ставатъ въ нея.

Но преди да пристѣпя къмъ набелѣзване на нѣкои по-модерни възгледи, които смѣло прекрачватъ междата, която дѣли материалистичното и механично схващане на слънцето и изобщо на природата отъ окултното, ще изложа накъсо проблемата за етера, така катко тя бѣ доскоро поставена въ науката. Етерътъ, който Гюставъ льо Бонъ смѣта за „начало и край на всичко, основа на вселената и на всѣко битие, което се движи въ него“, ала „чиято вжтрешна сжщина ще остане, споредъ него, една пленителна загадка“, наистина е възелъ на странни противоречия.

Ето какъ Д-ръ **P. Köthner**, въ книгата си „**Chemie des Ungreifbaren**“ излага съвременнитѣ научни възгледи върху етера.

„Ние трѣбва да припишемъ на свѣтовния етеръ съвсемъ необясними свойства. Той не трѣбва да оказва никаква съпротива, защото въ течение на хиляди години не е установено ни най-малко нарушение въ периода на планетнитѣ обиколки около слънцето, нѣщо, което е съвмѣстимо само съ представата за едно абсолютно празно пространство. И все пакъ, той трѣбва да има каква-годе маса, защото молекулярното движение на материята се превръща въ двигателна енергия на етера. Едно кълбо, голѣмо като земята и пълно съ етеръ, би тежало споредъ изчисленията на Graes 10 милиона килограма. Но тъй като трептенията

на етера сж напрѣчни, а такива трептения сж възможни само въ твърди тѣла, етерътъ придобива едно ново свойство, което хвърля въ ужасъ нашия умъ: той е твърдо тѣло, обаче неговата свиваемость е безкрайно голѣма. А понеже свѣтлиннитѣ трептения, както изобщо всѣко смущение на етера, се разпространяватъ съ скоростъ 300,000 клм. въ секунда, то етерътъ изглежда надаренъ и съ еластичитетъ, който, въ сравнение съ тоя на стоманата за примѣръ, се явява извънредно голѣмъ. Безцелно е, следователно, мисли Д-ръ **Köthner** да се опитва човѣкъ да схване всички тия тѣй противоречиви свойства като присъщи на едно и сжщо тѣло“. И продължава по нататѣкъ Д-ръ Кьотнеръ: „Едничкото, къмъ което ние отнасяме всичко, що става въ свѣта на явленията, единствено неизмѣнното всредъ всичитѣ промѣни, ще бжде винаги за насъ една неразрешима загадка. Нѣкога такава загадка бѣха атомитѣ; днесъ загадка е свѣтовниятъ етеръ.“ И нѣмскиятъ ученъ смѣта, че разбулването на тази загадка ще бжде задача на двадесетия вѣкъ. „Че това разгадаване ще стане, вдъхва ни надежда досегашниятъ опитъ. Природата ни е била учителка презъ всичкото онова дълго време, което е било предоставено човѣку за разгадаване на нейнитѣ загадки. На оня, който усърдно се е подвизавалъ, тя е отбулвала понѣкога, за нѣкой и другъ мигъ само, своето магично було и предъ възхитеното око на посветения се е разкривала

картината на онази дивна хармония, която прогонва всъки смутъ и безпокойство изъ вѣчно неспокойния мозъкъ на човѣка. Потънали въ чисто съзерцание, тия рѣдки щастливци сж виждали въ единъ мигъ много повече, отколкото онова, което хиляди човѣци могатъ да измислятъ. Така ще бжде негли и съ загадката на етера: ще се яви нѣкой умъ, който ще бжде призванъ да я разбули“.

Това сж думи — не на нѣкой окултистъ — а на единъ съвремененъ ученъ. И като него говорятъ мнозина вече. Ученитѣ, следъ толкова упорити изследвания, започнаха да прозиратъ истината, която отдавна се твърди въ окултната наука: че има нѣщо по-високо отъ слѣпото пипане на интелекта — онова непосредно виждане на великата реалностъ, така както тя неизмѣнно сжществува. Това виждане на нѣщата, така както тѣ сж първично проявени въ природата, въ тѣхната изпрѣвна чистота, е даръ първомъ на великитѣ Учители на човѣчеството, а после и на всички пророци, мждреци, адепти, на всички гениални художници и учени, макаръ у последнитѣ това виждане да е единъ прекъснатъ процесъ на проблѣсъци. И пжтемъ ще кажа, че една отъ степенитѣ на това непосредно виждане на живата истина, на реалното, е интуицията.

Царуващиятъ днесъ материалистиченъ възгледъ за вселената, и частно за нашата слънчева система, вие го знаете: звезди, слънца,

планети, мъглявини, комети — това сж нѣкакви мъртви, безжизнени маси, които кой знае по каква случайност сж хвърлени въ космичното пространство да се движатъ ей тъй безъ цель, безъ смисълъ, по нѣкакъвъ страненъ капризъ на „Природата“. И кой знае пакъ по каква „случайностъ“, всрѣдъ цѣлия този огроменъ козмосъ, чиито царства едва биха се изходили и съ огромнитѣ крачки на свѣтлиннитѣ години, само на земята, една безкрайно малка прахотинка на прага на Млѣчния Пътъ, има органически животъ и живи сжщества, които мислятъ, разсждаватъ и изучватъ научно вселената. Опитайте се да преживѣете тази представа на съвременния човѣкъ и ще изпитате всичката ѣ фантастичностъ. Преди хиляди години хората мислѣха, че цѣлото небе се върти около земята, а сега, макаръ и да приказватъ за „хелиоцентрични системи“, „звездни вселени“, „космични пространства“, повечето хора все още иматъ геоцентрическо съзнание, тѣмъ все още не имъ се ще да развѣнчаятъ земята отъ предишниятъ ѣ ореолъ. Тѣ съ мжка на сърдце ѣ отказаха привилегията да бжде физически центъръ на вселената, ала все още я смѣтатъ за едничѣкъ центъръ на животъ и едничко селение на разумни сжщества.

И наистина, има ли нѣщо по-фантастично отъ представитѣ на нѣкои учени за вселената. Всичко въ нея, споредъ тѣхъ, става по единъ механиченъ начинъ, по нѣкаква слѣпа случайностъ, макаръ и никжде въ приро-

дата, въ чиито царства влада такава пълна хармония и планомѣрностъ, да не констатираме и следа отъ случайностъ. Всичко, споредъ тѣхъ, всѣщностъ става по единъ вълшебенъ начинъ. Представете си земята: изведнажъ по нея започватъ като изневиделица да се издигатъ кжщи, поникватъ като гжби грамадни здания, възникватъ цѣли градове, улицитѣ се раздвигватъ отъ коля, трамваи, но праздни, безъ ватманъ и безъ пжтници; желѣзници започватъ да хвърчатъ по равнинитѣ на пустата земя, но въ тѣхъ нѣма ни пжтници, ни кондуктори; кръстосватъ тѣ напрѣко и надлѣжъ земята, праздни, глухи, неоживѣни отъ присжтствието на живи сжщества, и все пакъ се движатъ безъ да се сблъскватъ, безъ да дерайлиратъ. И тази идеална тарифа имъ е предписана отъ нѣкаква несъзнателна, слѣпа случайностъ! На такова нѣщо прилича пустата вселена на нѣкои астрономи, кждето огромни слънца, предъ които нашето слънце изглежда като пѣсъчно зърно, галактични системи, подобни на нашия Млѣченъ Пжтъ, които дори и бързитѣ крачки на свѣтлиннитѣ години не могатъ да достигнатъ за десетки хиляди години, се носятъ като мъртви маси, ненаселени, пусти, безъ дихание на животъ.

Интересни представи, наистина! Тукъ на земята, всѣко нѣщо, което се строи, си има майсторъ, нищо не става отъ нищо и отъ никого; великиятъ козмосъ, обаче, е безъ архитектъ, който да даде планъ, безъ майстори, които да

го построятъ. А при това, всѣки фактъ, всѣко откритие явно говорятъ, че отъ безкрайно-малкото до безкрайно-голѣмото, сжществува единъ единенъ великъ планъ, по който вселената е сътворена. Накждето и да се обърнемъ въ нея, ние ще чуемъ да звучи строгата хармония на числата.

Но трѣбва да кажа — за честъ на човѣчеството — че неговитѣ най-свѣтли синове, отъ памтивѣка до наши дни, на които природата въ отдѣлни мигове е разбулвала върховната разумностъ на своето битие, никога не сж сподѣляли подобни нелепи възгледи. Висшиятъ разумъ и интуицията у човѣка иначе говорятъ, езикътъ имъ е съвсемъ различенъ отъ езика на интелекта, плененъ въ мрежитѣ на **Mayâ**. Само пигментѣ на мисълта, които пѣплятъ по гърбоветѣ на голѣмитѣ творци и които превърнаха свѣтлата мисълъ на човѣка — тази свѣт-кавица между две безкрайности, както я зове математикътъ Пуанкаре — въ екскрементъ, изцѣдъкъ на мозъка, само тѣ могатъ да вѣрватъ въ единъ мъртавъ, механиченъ свѣтъ, въ който царува бездушната случайностъ — призракъ на собственото имъ безсилие, създаденъ отъ самитѣ тѣхъ. Но идватъ дни, когато тия представи, направени отъ прѣстъ, които сж наистина мозъчни изцѣдъци, ще се превърнатъ въ торъ. Защото сж прави думитѣ, че пакъ на прѣстъ ще стане онова, което отъ прѣстъ е станало . . .

Наистина, никой астрономъ още не е видѣлъ съ своя телескопъ, дали има жители на

Марсъ напримѣръ или на Юпитеръ, но затова, защото не е видѣлъ съ своята трѣба, това позволява ли му да твърди, че на тѣхъ нѣма животъ и живи същества? Едничкото, което като честенъ човѣкъ, може да твърди е, че степенята на съвременнитѣ познания и методитѣ на изследване не позволяватъ да се вади никакво заключение, нито за, нито противъ. Но туй, което предъ ограничението око на човѣка, въоръжено дори съ най-мощния телескопъ, подпомогнатъ и отъ най-тънkitѣ долавяния на спектроскопа, изглежда безжизнени маси, които се движатъ слѣпо въ пространството, регулирани отъ механични закони, за погледа на онѣзи, които виждатъ, то е единъ великъ живъ организъмъ, който е съзнателенъ и разуменъ и въ малкото и въ голѣмото, като се тръгне отъ електрона и се стигне до мъглявината, която развива въ космичното пространство своитѣ огромни спирали, бременни съ бждни слънца. Всичко е живо и съзнателно. До този възгледъ вече по необходимостъ започватъ да идватъ мнозина учени. Азъ нѣмамъ възможностъ да излагамъ сума интересни нѣща по този въпросъ, но ще ви кажа само, че туй, което за нѣкои хора изглежда ясно и просто, за много учени, които познаватъ интимната страна на научнитѣ изследвания и теории, нѣщата далечъ не сж така ясни и безпротиворечиви. Каква сложностъ напр, представя движението на планетитѣ въ простран-

ството — то съвсемъ не е тъй-упростено, редуцирано, както се изучава въ теоритичната астрономия, или както се преподава на ученицитѣ въ гимназията. Истинскитѣ учени, ония които творятъ, знаятъ истината по това. Ще ви кажа само, къмъ какво клонятъ най-напредничавитѣ възгледи по тия въпроси, като строгъ изводъ на набранитѣ факти и на най-неизбѣжнитѣ хипотези, безъ които изграждането на научнитѣ теории е невъзможно.

1. Пространството не е праздно, а трѣба да си го мислимъ изпълнено съ етеръ — по много причини.

2. Етерътъ трѣбва да притежава маса и, следователно, инертна съпротива. Доказателство: крайната скоростъ на свѣтлината и налѣгането на свѣтлината.

3. Не може, следователно, да се допусне, че свѣтилата се движатъ въ вакуумъ, безъ никакво триене; наопаки, тѣ изпитватъ съпротива въ движението си.

4. Тази съпротива трѣбва по необходимостъ да предизвиква известни нарушения въ движението на небеснитѣ свѣтила. Ако такова не съществува, както въ краенъ резултатъ се констатира при движение на планетитѣ — защото, както споменахъ, въ течение на хиляди години, не се е забелѣзало измѣнение въ периода на тѣхнитѣ обиколки — трѣбва да съществуватъ противодействащи причини, които действуватъ вънъ отъ свѣтилата, или изхождатъ отъ тѣхъ.

5. Необходими сж въ такъвъ случай регулиращи, направляващи и, следователно, интелигентни сили за извършване на точнитѣ планетни движения, защото при наличността на толкова причини, които предизвикватъ различни забавяния и ускорения въ движението, едно чисто автоматично регулиране е изключено.

6. Седалището на тѣзи интелигентни сили е мислимо не само въ централното свѣтило, отдето тѣ чрезъ предаване на енергията както при безжичния телеграфъ, регулиратъ планетнитѣ движения, а и въ отдѣлнитѣ планети, които ние трѣбва да си мислимъ като живи организми, одарени съ съзнание и воля.

Тия естествени заключения представятъ едно чувствително приближение къмъ издревната идея, която подържа Окултната Традиция, стара като свѣта: че цѣлата вселена, това е тѣлото, организъмътъ на Великия космиченъ Човѣкъ.

Ще ви цитирамъ тукъ думитѣ на френския астрономъ **Emile B́élot**, подпредседателъ на френското астрономично дружество, който възъ основа на модернитѣ астрономични изследвания, се опита да създаде цѣла една космогонична система. „Вселената, казва той, е имала нѣкога, като всѣки организъмъ, свои артерии, носещи материя и движение на всички образуващи се звезди, така както кръвта се разнася въ живитѣ организми. Тѣзи артерии ще да сж вихрушки отъ космична

материя, аналогични на мъглявитѣ влакна на Плеадитѣ, свързващи звездитѣ помежду имъ и ядрата на планетитѣ съ ядрото на тѣхното централно слънце. Тази солидарность, проявена отъ край до край въ вселената, изглежда наистина да води до една обмѣна на вибрации“.

Тия думи не звучатъ ли като далечно ехо на загадачнитѣ думи на кабалиститѣ за Великия небесенъ човѣкъ, Адамъ Кадмонъ?

Но това е една далечна за сега проблема — по-близка е за насъ нашата слънчева система, въ която има толкова много за изучаване. Нека сега видимъ, дали въ дейността на слънцето, така както я очертаватъ модернитѣ астрофизични изследвания, има данни, които да оправдаватъ възгледа, че слънцето е сърдце на нашата система — не само като метафора, а и въ действителность.

Днесъ е знайно, че слънцето не е едно спокойно горящо кълбо отъ газове, макаръ и за невъоръженото око неговиятъ дискъ да изглежда чистъ и свѣтълъ, безъ петно. Напротивъ, изследванията показватъ, че въ него кипи единъ мощенъ, ритмично пулсиращъ животъ, който за сега ние констатираме въ появата на така нареченитѣ слънчеви бури или слънчеви факли и, най-вече, въ периодичния ходъ на загадъчнитѣ слънчеви петна. Изучванията на последнитѣ разкриха многостранни и дълбоки въздействия на слънцето върху нашата земя. Именно, оказа се, че тѣ сж въ връзка съ флуктуациитѣ на земния магнетизъмъ,

съ северните сияния, съ метеорологичните промѣни въ нашата атмосфера и дори съ периодичната поява на разнитѣ епидемии. Мнозина учени като Брукъ, Сулейръ, **Rudolf Mewes** свързватъ дори перипетиитѣ въ сждбинитѣ на отдѣлнитѣ народи съ ритмичната дейность на слънцето. Мѣстото не ми позволява да ви изложя тѣхнитѣ изследвания: ще кажа само, че тѣ много бързо клонятъ къмъ древнитѣ астрологични схващания. Днесъ, наистина, има вече предостатъчно данни за научната обосновка на астрологията. ~~Но~~ това е единъ обширенъ въпросъ, който иска специално разглеждане.*)

Известна ви е периодичността на слънчевитѣ петна, именно: че въ единъ интервалъ отъ около 11 години (по точно 11,11) броятъ на слънчевитѣ петна се колебае между единъ максимумъ отъ около 140 петна и единъ минимумъ отъ 2—4 петна. Но има и други периоди: 56-годишенъ, 112-годишенъ, които играятъ важна роль въ физиологията на слънчевата дейность. Това сж физиологичнитѣ числа на слънчевата пулсация.

Характерътъ на слънчевитѣ петна е занимавалъ и още занимава науката. Напоследъкъ, особено следъ тънkitѣ спектроскопски изследвания на астронома **George Hale** сегашния управителъ на голѣмата **Mount Wilson Solar Observatory**, наддѣлява схващането, че тѣ сж отъ

*)Вижъ върху Научна Астрология списание Житно зърно, год. II кн. 1, 2, 3.

електро-магнитенъ произходъ. Тѣ представятъ вѣроятнo гигантскѣ вихри, въ които циркулиратъ мощни електрически токове. Последнитѣ, именно, предизвикватъ магнитни полета, чиито силови линии сж перпендикулярни на остята на вихритѣ, така че всѣко слънчево петно, което се намира къмъ срѣдата на слънчевия дискъ или въ самата му срѣда, ни праща енергия, успоредно на тѣзи силови линии. Електро-магнитниятъ характеръ на слънчевитѣ петна става особено явенъ отъ влиянието, което слънчевата дейность упражнява върху интензитета на земния магнетизъмъ, особено върху така нареченитѣ магнитни бури, върху севернитѣ сияния и сроднитѣ тѣмъ явления. Както виждате, има достатъчно факти, които подкрепятъ възгледа за електро-магнитния характеръ на слънчевитѣ петна. Но въпросътъ е, кои сж причинитѣ за възникване на тия електро-магнитни вихри и то тѣй правилно, тѣй ритмично? „Какъ може, пита нѣмския писателъ **Surya**, горещата газообразна маса на слънцето да проявява отъ самосебе си дейность? Ритмична дейность може, споредъ мене, да изхожда отъ единъ механиченъ апаратъ, или отъ единъ живъ, повече или по-малко интелигентенъ организъмъ, или отъ нѣкое живо, но невидимо същество“.

Като привежда въ подкрепа на своитѣ схващания нѣкои гениални публикации, както той ги нарича, изхождащи отъ модерни физиолози на растителния животъ, споредъ които

въ ритъма и периодичността на процеситѣ, що съпровождатъ растежа на растителнитѣ организми, могатъ да се прозратъ прояви на съзнание и интелигентностъ, той заключава, че „най-сетне и широката публика е вече въ състояние да схване, че цѣлата природа е жива и одушевена. Тя може, следователно, да се отърси отъ тѣсногърдото гледище на единъ празенъ материализъмъ или отъ бездушното „енергетично мировъзрение“.

„По-дълбоко виждащи научни кръгове, продължава **Surya**, колкото и малко да сж засега, защото всѣко епохално откритие е изхождало винаги отъ малцина, схващатъ вече атома като живъ и съзнателенъ силовъ центъръ. Защо тогава и свѣтилата трѣба да се кржжатъ въ пространството безжизнени и бездушни като трупове?

До аналогични изводи идватъ и мнозина други учени като **Willy Pastor, Lutoslawski** и др., за да не цитирамъ сума още имена. Съ една речъ, очертава се единъ новъ — за съвременнитѣ люде поне новъ — чисто биологично-психологиченъ възгледъ за свѣта. И азъ бихъ се изразилъ за днешното състояние на научнитѣ тенденции по следния начинъ: съвременното състояние на нѣкои научни факти и изводи е таково, че остава само да се премине къмъ граница, както се изразяватъ въ математичния анализъ, за да се дойде до дълбокитѣ разбирания на окултната наука за

човѣка и вселената, разбира се въ най-достъпната имъ форма.

И така, да се повърнемъ пакъ къмъ нашия предметъ. Видѣхме, че на слънцето кипи мощенъ животъ. То пулсира ритмично, тупти като сжщинско сърдце. Неговитѣ пулсации, обаче, сж по дълги—тѣ траятъ срѣдно 11 години. И интересни сж фотографскитѣ изследвания на **C. Lane Pogg** върху измѣненіята на хоризонталния и вертикаленъ диаметръ на слънчевия дискъ въ свръзка съ появата на слънчевитѣ петна. Слънцето каточели се свива и разпуща, каточели пулсира. Тѣзи факти, и други подобни тѣмъ, ни доближаватъ до твърденията на окултната наука, че „слънцето е сърдце на нашата система, чийто мозъкъ е скритъ задъ видимото слънце. Отъ него бликатъ струитѣ на жизнената есенция, извършватъ своята циркулация въ цѣлата система, къмъ планетитѣ, които сж нейни органи“.

Мѣстото не ми позволява да излагамъ дѣннитѣ на окултната наука — поне онова, което е изнесено въ днешната литература—върху строежа на слънчевата система, като живъ организмъ, върху неговата физиология, неговото съзнателно функциониране и дейность. Тия данни, провѣржавани отъ незапомнени времена отъ всички окултни школи, отъ цѣлата онази дълга верига адепти, които сж правили своитѣ научни изследвания съ помощта на онова в иждане, за което вначало ви поменахъ, трѣбва

да се иматъ предъ видъ, ако човѣкъ иска да си състави единъ по-широкъ мирогледъ.

Нѣкои отъ тия данни — пжтемъ ще помена това за ония, които се интересуватъ — сж дадени въ съчиненията на нѣкои западни окултисти, като **Thomas Wilson**: Източна и западна физика; **Blavatsky: The Secret Doctrine**; **Papus: Traite Mètodique des Sciences Occultes**; **Surya Valier: Okulte Weltallslehre** и др.

Ще отворя една малка скоба. Когато говоримъ за „окултна“ наука, ние не подразбираме онова, което се съдържа въ книгитѣ, които днесъ за днесъ циркулиратъ въ свѣта подъ общо име „окултни“. Не че тѣ не съдържатъ ценни сведения, но тѣ сж тъй да речемъ малки електрически лампички, свързани съ Великата инсталация на свѣтлината. Тѣ представятъ малки поточета, слѣзли отъ свѣтлата планина на М ждростъта, по чиито върхове обитаватъ Великитѣ Посветени. И тѣхната задача не е друга, освенъ да посочатъ пжтя къмъ ония извори, които бликатъ въ подножието на върховетѣ.

Окултната наука или — ние я наричаме — абсолютната наука на живата природа, е достояние само на ония велики духове, които сж завършили своето развитие, които ръководятъ сждбинитѣ на цѣлокупното човѣчество — и не само на нашата земя. Ние ги наричаме Великото Всемирно Брат-

ство*.) Всжщностъ, тази абсолютна наука, про-
вѣрявана откакъ свѣтъ свѣтува отъ цѣли по-
коления ученици, отъ цѣла една безкрайна
низа. отъ адепти-ясновидци, не е окултна, скри-
та, освенъ за ония хора, които разполагатъ съ
ограничени възможности и срѣдства за позна-
ние. За адепитѣ, сир. ония високо и тънко
организирани човѣци, които сж осъвършенству-
вали както физичния си, така и духовния си
организмъ, и които нѣматъ нищо общо нито
съ пещернитѣ аскети, нито съ религиознитѣ
мечтатели и изстѣпленици, нито съ вълшеб-
ницитѣ и факиритѣ, защото сж разумни
органи на живата природа, истинитѣ
на тази наука съвсемъ не сж „окултни“ сир.
скрити, а явни.

Пжтемъ ще помена, че частъ отъ науката
на тия именно Велики Бѣли Братя, духовнитѣ
водители на цѣлокупната еволюция, е прѣсната,
—поне онова, което е могло да се каже, кжде
прѣко, кжде най-често подъ булото на симбо-
ликата, въ различни книги: херметични, окултни,
теософски (тия термини не сж идентични, ма-
каръ несведущитѣ да ги смѣсватъ), въ кни-
гитѣ на алхимици, кабалисти, мистици, произ-
хождащи отъ най-различни школи и тайни
братства. А сжщо така и въ свещенитѣ писа-
ния на всички народи и раси. Защото тя лежи
въ основата на всички религиозни учения като
съкровено тѣхно съдържание, въ-
прѣки привидното различие на формитѣ. Това

*) Вижъ „Великото Всемирно Братство“ въ спис.
„Житно Зърно“ год. IX. бр. 4 — 5.

съдържание не изчезва дори и когато формитѣ на външния религиозенъ култъ, въ които се облича едно учение, приспособени за дадена епоха, се втвърдятъ отъ артериосклерозата на догмитѣ и въ тѣхъ започнатъ да се развиватъ микробитѣ на религиознитѣ суевѣрия.

Духътъ на човѣка вѣчно е превъзможвалъ и вѣчно ще превъзможва формитѣ, въ които временно се разраства, въ своето разширително и вѣчно възходящо движение.

Следъ като нахвърлихъ най-едритѣ линии на съвременнитѣ познания за слънцето, така както тѣ се очертаватъ днесъ, и набелѣзахъ посоката, къмъ която неизбежно се стремятъ научнитѣ изводи, азъ ще премина къмъ разглеждане живитѣ сили на слънцето и тѣхното използване въ всѣкидневния животъ. Думата ми не е за домогването на нѣкои учени да впрегнатъ енергията на слънцето за практичнитѣ цели на живота, както е впрегнато електричеството и парата, макаръ тази замисълъ да не е неосъществима. Но тая задача ни разкрива по-далечни перспективи, които ни водятъ дори въ смѣтното още за съвременния човѣкъ царство на новата култура, културата на шестата раса.

Радиацията на слънцето далечъ не е още напълно позната. Самитѣ ние, така както сме физиологически и психически устроени, — говоря за срѣдния човѣкъ — долавяме прѣко малкъ брой отъ живитѣ сили на слънцето. Апаратитѣ пъкъ, които строимъ, по-тънки и по-чувствител-

ни отъ насъ въ нѣкои отношения, сжщо не сж въ състояние да диференциратъ сложната слънчева радиация.

Днесъ за днесъ въ нея констатираме следнитѣ видове енергии: свѣтлина, топлина, електричество, магнетизъмъ, химична енергия, физиологична и психична. Последнитѣ две категории ония отъ съвременнитѣ учени, които подържатъ материалния произходъ на душевното, биха вмъкнали въ нѣкоя отъ предходнитѣ.

Както знаете, въ физиката подробно се изучаватъ оптическитѣ свойства на свѣтлината. Особено интересенъ предметъ за изследване е представлялъ за физицитѣ спектъръ на цвѣтнитѣ лжчи — въ своята видима и невидима частъ, къмъ която спадатъ ултра-виолетовитѣ и инфра-червенитѣ лжчи. Оказало се е, че така нареченитѣ студени лжчи на спектъръ: зелени сини, индигови и виолетови, сж химически най-активни. Червенитѣ пъкъ лжчи сж изворъ на топлинната енергия. Центърътъ на свѣтлината лежи въ жълтия цвѣтъ на спектъръ. Освенъ това, установено е, че електрически най-активна е синята свѣтлина и редъ други факти.

Напоследъкъ на западъ се правятъ усиленни изследвания върху физиологичното действие на слънчевата свѣтлина и частно на цвѣтнитѣ лжчи. Макаръ да липсва за сега на изследвателитѣ истинско освѣтление върху окултния строежъ на човѣка и върху ония мето-

ди, по които той може рационално да използва енергията на цвѣтоветѣ, все пакъ даннитѣ, добити по експерименталенъ пжтъ, сж задоволителни, за да дадатъ потикъ за понататъшни изследвания въ тази посока. Съ една речъ, положени сж основитѣ на така наречената Хромотерапия — съ огледъ къмъ приложенията ѝ въ медицината.

Безъ да се впускамъ въ подробности по въпроса за лѣчебното действие на свѣтлината и на цвѣтнитѣ лжчи, по който има доста писано, ще спомена само нѣкои и други данни.

Изобщо може да се каже, че свѣтлината е единъ отъ най-важнитѣ фактори за растежа и развитието на всички живи организми. Позната ви е нейната учебийна роль въ така наречената асимилация у растенията, които съ нейна помощъ образуватъ живата, органическа материя. Единъ отъ характернитѣ факти въ връзка съ свѣтлината, който най-силно подчертава нейната съграждаща сила, е че свѣтлината действува съграждаще върху всички високо организирани индивиди, и разрушително върху повечето микроорганизми: бактерии, бацили и др. Ясно е, следователно, че и въ физическо и въ духовно отношение, свѣтлината е врагъ на всичко нисшо, болестотворно. Ето защо, тя трѣбва широко да се приложи въ медицината при лѣкуване на разнитѣ болести. Впрочемъ, не само като лѣчебно сръдство трѣбва да се оползотвори тя, а и като сръдство за хармонично изграждане на нашия органи-

зъмъ. Защото свѣтлината е една отъ най-мошнитѣ съграждащи сили въ живата природа. Но за това ще спомена по-нататъкъ, когато говоря за възраждащата сила на пролѣтъта.

Нѣколко думи за действието на цвѣтнитѣ лъчи.

Червената свѣтлина има трояко действие: 1. тя благоприятствува изобщо на чисто вегетативния животъ, действува възбудително на нервната система и усилва кръвообращението; 2. червената свѣтлина има термично действие — тя носи въ себе си топлинната енергия; 3. действува като реактивъ противъ всички болести, които сж резултатъ отъ аномалното натрупване на зеленитѣ и синьо-зелени лъчи.

Жълтата свѣтлина действува укрепително върху нервната система. Въведете единъ угнетенъ душевно и нервно изтощенъ човѣкъ въ стая съ жълти прозорци, въ която преобладаватъ интензивнитѣ трептения на жълтата свѣтлина, и той ще се ободри, ще добие охота за разговоръ и за мисль.

Аналогично почти действува и оранжевата свѣтлина — тя създава повече самоувереностъ и повдига личното самочувство у човѣка.

Синята свѣтлина действува успокоително на нервната система и уталожва нервната възбуда.

Зеленитѣ лъчи действуватъ лѣчебно противъ преумора и т. н.

За тяхното вътрешно, психично влияние за сега не ще говоря.

Всичкият тия данни подлежатъ на опитъ, и, следователно, всѣки може да ги провѣри и да използува оня изворъ на енергия, която се крие въ цвѣтнитѣ лъчи.*)

И така, слънцето е онова хранилище на жива енергия, която кърми цѣлата слънчева система, както кръвта храни тѣлото. Цѣлото разнообразие, което съзираме въ живота на земята, не е резултатъ само отъ космичната ориентировка на земята къмъ слънцето—именно, наклона на земната ось къмъ еклиптиката. Думата ми е за осъта на земята, която е наведена къмъ плоскостъта на еклиптиката на около $23^{\circ} 26'$, фактъ, който обуславя разнообразието въ климатично отношение, разпредѣлбата на земната повърхнина на пояси: горещъ, умѣренъ и т. н. Та казвамъ, че онова разнообразие отъ условия, отъ които зависи развоя на цѣлия органически свѣтъ на земята, не се дължи само на механичното ориентиране на нашата планета къмъ слънцето. Самата енергия на слънцето носи въ себе си цѣлтъ единъ регистъръ отъ специфични влияния, които се мѣнятъ непрекъснато, въ живата смѣна на редица ритмични вълни.

Преди всичко енергията на слънцето, така както се поляризира на земята, не е еднак-

*) По-подробно за влиянието на цвѣтоветѣ вижъ въ книгата „Лѣкуване чрезъ цвѣтнитѣ лъчи“ отъ Осборнъ Ийвсъ.

ва презъ различнитѣ годишни времена, не само по количество, а и по качество. Друга е пролѣтната енергия, друга лѣтната, друга есенната, друга зимната. Изобщо, въ годишния кръгъ на слънчевата енергия има единъ приливъ и единъ отливъ: приливътъ трае презъ пролѣтътъ и лѣтото, а отливътъ презъ есента и зимата. Всѣки день отъ годината преповтаря сѣщия ритъмъ: и въ деня има приливъ и отливъ на слънчевата енергия; отъ 12 часа полунощъ до обѣдъ трае приливътъ, а отъ пладне до 12 ч. срѣднощъ — отливътъ. Максимумътъ на дневния приливъ е при изгрѣвъ-слънце, а минимумътъ — при залѣзъ. Ето защо раннитѣ часове на зората и изгрѣвитѣ носятъ такъвъ избликъ на животворна сила пролѣтесъ.*)

Особено презъ пролѣтътъ, защото и голѣмиятъ день-Година си има своя изгрѣвъ, своята пладня, своя залѣзъ и своята полунощъ.

Изгрѣвътъ на годината за нашето северно полукълбо, това е встѣпването на слънцето въ пролѣтната равноденствена точка — точката, въ която се сѣче кръга на екуатора съ еклиптиката. А древнитѣ биха казали на своя симболиченъ езикъ: изгрѣвътъ на голѣмия День-Година — това е встѣпването на слънцето въ зодиакалния знакъ на Овена.

За днешнитѣ хора, които сж изгубили способността да преживѣватъ много процеси въ природата, това събитие въ живота на зе-

*) Вж. статията „Влиянието на слънчевата енергия“ въ книгата: „Изъ Царството на Живата Природа“

мята се свежда къмъ една суха дата, къмъ една мъртва, безжизнена цифра, написана на книженъ календаръ. Дори и астрономитѣ, които изчисляватъ съ точностъ до секунда мига, въ който слънцето встѣпва въ пролѣтната равноденствена точка, се задоволяватъ съ едно механично прекарване презъ своя умъ на нѣколко астрономически данни, които характеризуватъ този мигъ, а когато той дойде—особено въ раннитѣ часове на зората, както това се случва въ много мѣста на земята—тѣ спятъ. А що да сторятъ, ще попитатъ нѣкои, мигаръ да станатъ да се поклонятъ на слънцето? — Ни най-малко, защото слънцето съвсемъ не се нуждае ни отъ метанитѣ на хората, ни отъ тѣхното суетно поклонство. То непрекъснато разлива животъ и негли иска само едно: хората да отворятъ широко своитѣ врати и прозорци, за да поематъ неговото щедро обилие.

„То иска ржце, готови да взематъ, сърдца, жадни да поематъ соковетѣ на неговия животъ.“

И колко сме смѣшни ние, съвременнитѣ хора съ своитѣ възгледи: да кисне човѣкъ нѣколко часа наредъ въ нѣкое одимено, смрадно кафене, дето бучи негърската музика на джасъ-банда, или да зяпа илюзорнитѣ картини по платното на нѣкое кино—туй се смѣта за почтено и естествено. А да излѣзе на ранина, въ нѣкоя росна пролѣтна утринна, да види изгрѣва на слънцето, да поеме изблика на пролѣтната енергия, която разлива животъ и младостъ, туй се смѣта за идолопоклонство. Жалка заблуда на човѣци, забравили, че и хлѣба, който ядатъ, и водата, която пиятъ, и дрехитѣ, които

носятъ, и дървата, съ които се грѣятъ, и електрическата енергия, съ която се освѣтляватъ, и която движи любимото имъ кино, и всичко около тѣхъ е все слънце—сгъстено и претворено слънце. Не е въпросъ само да се чете по книгитѣ научния изводъ, че всичко е кондензирана слънчева енергия, че слънцето е изворъ на живота, а туй трѣбва да се преживѣе; човѣкъ трѣбва самъ да го опита и знае, а не само да го декламира съ велеречиви думи по катедри и амвони.

Пакъ казвамъ: ние, съвременитѣ люде, често говоримъ само мъртви думи, въ които не трепти истинско преживѣване, ние само звѣнтящо декламираме кухи фрази.

Съ встѣпването на слънцето въ Овена се почва единъ новъ цикълъ въ органическия животъ на северното полукълбо. Този мигъ носи въ себе си първия мощенъ приливъ на онази енергия, която е необходима за развиване на живота презъ този цикълъ въ всичкитѣ му възможности. Приливътъ трае презъ цѣлата пролѣтъ, до началото на лѣтото, следъ което започва отливътъ.

Всѣки знае, че въ раннитѣ зори на пролѣтта, когато се явяватъ нейнитѣ предвестници: кокичето, минзухара, па и непосредно предъ нейния изгрѣвъ—встѣпването на слънцето въ Овена—всрѣдъ птицитѣ и животнитѣ настѣпва оживление, обнова: много животни, особено дивитѣ, сир. ония, които сж по-непосрѣдно потопени въ девствената стихия на Природата, започватъ да хвърлятъ зимната си премѣна — мѣнятъ кожата си, както казва

народа; птицитѣ сжщо събличатъ старата си перушина и се преобличатъ въ нова премѣна. Ала най-очевидна е тази промѣна у дърветата при настѣпването на пролѣтѣта: мудната до-тогава циркулация на соковетѣ се засилва, нѣщо живо бликва въ тѣхъ и не следъ дълго започва да напръга и избива навънъ: явяватъ се пъпки, дръвчето цѣфва и се разлистя. Още въ края на зимата всичко мъртво, безжизнено — нѣкой недоокапалъ листъ, както у джбоветѣ запр. — започва да окапва, и дръвчето е готово да получи мощния приливъ на слънцето.

Въ всѣки живъ организъмъ, а следователно и въ човѣка, слънчевиятъ приливъ извършва пролѣтесъ една коренна обнова: натрупанитѣ излишъци въ организма, цѣлата онази инертна материя, която се е утаила въ тъканитѣ, започва подъ влияние на този възраждащъ слънчевъ приливъ да се изхвърля навънъ и да се замѣня съ нови, пресни елементи. Съ една речъ туй, което става всѣки день съ живия организъмъ, презъ пролѣтѣта е особено засилено и оживено.

Ето защо, ония, които разбиратъ законитѣ, що регулиратъ животѣ организми и, частно, човѣшкия, използватъ тази възраждаща мощъ на слънцето и съзнателно подпомагатъ живата природа да извърши своята обновителна работа.

Исключителнитѣ условия, при които живѣе днешниятъ човѣкъ, крайно противоестествени и нехигиенични, му прѣчатъ да се нагоди къмъ повелителнитѣ изисквания на природата. Докато растенията и животнитѣ поематъ волно

живитѣ елементи на природата: въздухъ, свѣтлина, вода, хората сж принудени да живѣятъ въ голѣми градове и селища. наблъскани често пжти като сардели въ нѣкое мрачно многоетажно здание, което прилича по скоро, на затворъ, отколкото на жилище, въ което живѣятъ „културни“ хора. Тия мрачни затвори, въ които гниятъ сума човѣшки животи, подъ тежката хипнотична морà на вѣковни заблуди, сж най-вѣренъ показалецъ за „културата“ на съвременния човѣкъ.

Не е въпросъ да се проповѣдва нѣкакво побѣгване въ гори и пещери, за да се повърнѣлъ човѣкъ къмъ своето „естествено състояние.“ Това би било атавизъмъ. Въпросътъ е да съзнае човѣкъ своето положение на разумно същество въ природата и да се нагоди въ хармония съ нейнитѣ закони. Човѣкъ не може и не бива да бжде ни като растенията, ни като животнитѣ. По силата на законитѣ, които регулиратъ неговото развитие, той не може да се възвърне къмъ своя пещеренъ животъ, ала може да си направи хигиенични селища, здрави, свѣтли, просторни жилища, отъ които да лѣха чистота и здраве. Тукъ ние се докосваме до най-болния въпросъ на нашитѣ дни: иконсмихното и социално преустройство на народитѣ, по което се тѣй много пише и говори, и по което съществуватъ толкова теории. Ние ще го оставимъ за сега, понеже той разкрива други перспективи, може би тѣй далечни за нѣкои, както перспективата, която ни разкриватъ свободнитѣ, свѣтли жилища, окжпани отъ свѣтлината на слънцето, кждето ще

пребивава разумниятъ човѣкъ, разбралъ езика на свѣтлината.

Но, ако ние засега — по редъ вътрешни и външни причини — не сме въ състояние да сторимъ голѣмото, то поне можемъ да направимъ малкото. Всѣки отъ насъ може да се постави въ по-естествени условия и така да помогне на природата да извърши своята обновителна работа, която започва презъ пролѣтѣта. И ако условията не му позволяватъ да стори друго, поне може да прави своята ранна разходка въ ведритѣ утрини на пролѣтѣта, бликащи отъ изобилие на животъ и сила, за да поеме своя пай. И когато ние, ученицитѣ не Великото Всемирно Братство, излизаме на изгрѣвъ-слънце — не да му се кланяме, че то нѣма нужда отъ поклонство! — а да почерпимъ отъ неговото щедро обилие, онѣзи, на които имъ отърва да държатъ хората въ мракъ и невежество, повдигатъ врява за нѣкакво си идолопоклонство. Не заслужава и да се коментиратъ такива плиткы измислици, защото днесъ въ свѣта има достатъчно свѣтлина, за да извади истината на яве. Всички поетични сърдца, които сж изживѣли поезията на единъ изгрѣвъ, всички учени, които съ търпеливо усилие разкриватъ неисследванитѣ още сили на слънчевата енергия, ще заговарятъ високо въ свѣта, и тогава нощнитѣ птици ще преглътнатъ своя хрипливъ крѣсъкъ. Ако той още има сила надъ хората, то е защото се намираме въ раннитѣ зори на една велика пробуда на човѣшкото съзнание, защото нейнитѣ птици едва сега запѣватъ, и защото още мнозина спятъ.

Безплодни сж думитѣ, неоживѣни отъ опитъ. Човѣкъ трѣбва самъ да опита нѣщата. Той трѣбва напримѣръ самъ да изживѣе ония мѣнички и вътрешни освобождения отъ страшната хипноза на града, които носятъ слънчевитѣ изгрѣви, раннитѣ пролѣтни разходки, за да разбере, колко малко знаемъ ние за слънцето — толкова малко, че да се съберѣше и всичкото ни знание ведно, пакъ не би могло да образува единъ мѣничкѣкъ слънчевъ лжчъ, който пада върху неразцѣфналата пѣпка на единъ цвѣтецъ и извършва тихото чудо на неговото разпукване . . .

Върху психичното действие на слънчевата свѣтлина вече се правятъ изследвания и има писано по него. По е явно и достъпно за изследване, поне за днесъ, физиологичното ѣ действие. Въ резултатъ на тия изследвания започва да се оформява особенъ дѣлъ въ терапията — така наречената хелиотерапия. Тѣзи изследвания, обаче, се намиратъ още въ зачатъчно състояние. Единъ важенъ въпросъ, за който само ще споменемъ, безъ да го развиваме е, че лѣкуването и изобщо въздействието на слънчевата свѣтлина е по-ефикасно сутринъ, до обѣдъ.

Изобщо този въпросъ е отъ особна важность, и той ще стане въ бъдеще специаленъ обектъ на проучване и приложение. Защото иначе се пречупва свѣтлината въ зори, иначе при изгрѣвъ и до пладне, иначе следъ обѣдъ и при залѣзъ.

Преди изгрѣвъ, тънkitѣ трепети за зората носятъ енергия, която влияе най-вече на

мозъка и главната нервна система. Ето защо, за всички ония, които страдатъ отъ нервни болести, като неврастения и др., раннитѣ часове при пукване на зората сж най-благоприятни за лѣкуване.

При изгрѣвъ, енергията на слънцето влияе на дихателната и кръвоносна системи. Тя упражнява благотворно влияние върху нашитѣ чувства. Внася разширение и бодростъ, жизнерадостъ.

Колкото по приближаваме къмъ пладне, толкова слънчевата енергия слиза по къмъ стомаха и упражнява влияние по-специално върху храносмилателната система.

Следъ пладне настѣпва отливъ на слънчевата енергия, започва едно обратно течение отъ центъра на земята къмъ центъра на слънцето. На него се дължи оня упадѣкъ на бодростъта, който настѣпва подиръ обѣдъ, онази лѣнностъ и сънливостъ, която хората обикновено изпитватъ — състояние, което привечеръ, у чувствителнитѣ натури, се превръща въ сж-щинска тѣга — сѣкашъ човѣкъ е изгубилъ нѣщо.

Ето защо, именно, трѣбва да използваме възраждащата сила на пролѣтъта въ раннитѣ часове на зората до пладне; да използваме двойния приливъ — пролѣтния, на голѣмия день-година, и дневния — отъ зори до пладне.

Още повече, че отъ слънцето сега — по думитѣ на ония, които знаятъ — иде една нова вълна, една отъ ония божествени вълни, които се появяватъ периодически.

Умнитѣ ще разбератъ и ще използватъ.

Като млади дръвчета, тѣ ще изпънатъ вейки на живитѣ лъчи на слънцето, ще напъпятъ и ще цѣфнатъ, за да дадатъ плодъ, плодъ на новъ животъ.

А неразумнитѣ—ония, които цѣлъ животъ се движатъ по отъпканитѣ пѣтеки на всѣкидневието, ще останатъ да се препиратъ за това — има ли Богъ, нѣма ли Богъ, има ли душа, нѣма ли душа, „доказано“ ли е въ науката, че слънцето е изворъ на животъ, или не е доказано. Ще останатъ, за да окапятъ най-сетне като сухи листи отъ вейкитѣ на живота и да станатъ торъ.

Хората съ будно съзнание нѣматъ време за препирни, па нѣматъ нужда и отъ мъртви докази, чиито аргументи се трупатъ съ инструменти отъ металъ. Не че тѣ ги отричатъ, но тѣ имъ служатъ като утвърждение за сетенъ пѣтъ на ония истини, които дори и мъртвитѣ инструменти долавятъ, а хората все още не могатъ долови.

Разумниятъ човѣкъ не се отнася къмъ нѣщата нито съ лековѣрие, нито съ невѣрие, а ги опитва. И едно зрънце живъ опитъ за него струва много повече отъ товаръ книжно знание. Хората на живота познание и живиятъ опитъ сж като плодно дърво: тѣхнитѣ познания сж плодове, които растатъ и зрѣятъ органически, извжтре. Хората на книжното познание сж само натоварени камили.

И слънцето, съ всѣки свой лъчъ се обръща не къмъ камитѣ, а къмъ плоднитѣ дръвчета: да се обърнатъ и поематъ живитѣ му сокове, за да напъпятъ, да цѣфнатъ и плодъ да вържатъ въ свѣтлината на Живота.

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „БРАТСТВО“—СЕВЛИЕВО

ДОСТАВЯ СЛЕДНИТЕ КНИГИ:

- Лѣкуване чрезъ цвѣтнитѣ лжчи, отъ А. Осборнъ
Ийвсъ 20
- Въ царството на живата природа, отъ Х. 15
- Лица и души, физиогномични портрети отъ Г. Радевъ 30
- Рила, когато проговори, впечатления и размишле-
ния, отъ Орионъ 6
- Безсмъртна любовъ, окултенъ романъ отъ Дукъ
де Помаръ стр. 328 30
- Проблемата на храненето, отъ Д-ръ М. Стоицевъ
съ многобройни научни данни за състава и
влиянieto на различнитѣ храни и наставления
за правилно хранене и съчетание на хранитѣ 15
- Наука за дишането, — дишането като ключъ на
живота и двигателъ къмъ всестранни пости-
жения, отъ Аледонъ 10
- Възпитанието на детето, —отъ М. Хайндель. Астро-
логията и детето, Законъ за седемгодишнитѣ
периоди. Скритата причинность 6
- Човѣкъ и Богъ, отъ Пламенъ—общъ погледъ вър-
ху окултната наука 6
- Що е окултизмъ, отъ С. Калименовъ 4
- Шестото сътиво на човѣка, наблюдения, изслед-
вания и лична опитность. отъ проф. Ш. Рише 20
- Отче нашъ, отъ Авг. Циешковски. Учението на
Христа като пълна и съвършенна социална
програма за изграждането и устройството на
новия свѣтъ 20
- Вѣчната поема, отъ Айгого 4
- Безсмъртието на човѣка, проф. Лоджъ.— Човѣкъ
е безсмъртенъ духъ, който живѣе вѣчно, а не
материя. Не отождествявайте вѣчното, безна-
чалното и безграничното съ временното 20
- Пъленъ каталогъ на окултна и друга литература
се изпраща при поискване.

Суми изпращайте по пощенска чекова смѣтка 2201. Малки
суми може да се изпращатъ и въ пощенски марка,

Цена 5 лева